

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 418/2017-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MECOSTA s. r. o., Trhová 54, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Marônek & Partners s. r. o., Bancíkovej 1/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Marônek, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 116/2014 z 30. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MECOSTA s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MECOSTA s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“ alebo v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 116/2014 z 30. marca 2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v právnom postavení žalobkyne účastníčkou konania v konaní vedenom najvyšším súdom sp. zn. 3 Sžf 116/2014 o jej odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 3/2013-67 z 12. septembra 2014 vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného – Daňového úradu Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) č. 9101304/5/3161518/12 z 30. októbra 2012 o nevydaní osvedčenia o registrácii na DPH (ďalej len „oznámenie“).

3. Krajský súd na základe sťažovateľkou podanej žaloby preskúmal oznámenie daňového úradu a o žalobe sťažovateľky vecne rozhodol tak, že ju zamietol. Na podané odvolanie najvyšší súd označeným rozsudkom rozsudok krajského súdu potvrdil. Dospel k záveru, že vznesené námietky voči rozsudku krajského súdu v odvolaní sťažovateľky neboli dôvodné, rozsudok krajského súdu vyhodnotil ako vecne správny a s jeho dôvodmi sa stotožnil.

4. Sťažovateľka označila rozsudok najvyššieho súdu za arbitrárny, nezákonný a odporujúci ústavným princípom. Zastáva názor, že jeho vydaním došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, a za podstatu problému označila už vlastný postup daňového úradu, ktorý v rozpore so zákonom vydal predmetné oznámenie. Poukázala na to, že ani najvyšší súd neuvádza žiadne konkrétne ustanovenie zákona (v znení účinnom v rozhodnom období), podľa ktorého by mohol daňový úrad vydať rozhodnutie alebo oznámenie o tom, že sa právny nástupca platiteľa DPH nestal platiteľom DPH, čo zakladá arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť jeho rozsudku a je porušením uvedeného ústavného práva sťažovateľky.

5. Sťažovateľka je tiež toho názoru, že najvyšší súd nesprávne a ústavne nekonformným spôsobom vyložil a aplikoval právne normy, a to najmä v rovine oprávnenia daňového úradu vydať za daných skutkových okolností napadnuté rozhodnutie, a to aj vo forme oznámenia, a oprávnenia daňového úradu skúmať postavenia sťažovateľky ako právneho nástupcu zaniknutého platiteľa DPH z hľadiska naplnenia ďalších zákonných predpokladov pre jej registráciu ako platiteľky DPH – sťažovateľka je toho názoru, že daňový úrad bol oprávnený skúmať len skutočnosť, či došlo k zániku platiteľa DPH bez likvidácie a či je ona ako oznamovateľ právny nástupcom tohto subjektu.

6. Za nesprávny označila tiež prístup najvyššieho súdu k výkladu ustanovení o naplnení požiadaviek pre to, aby bolo možné subjekt registrovať ako zdaniteľnú osobu v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“), osobitne s prihliadnutím na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“).

7. Sťažovateľka sa nestotožnila ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora vo veci C-527/11 Ablesio SIA tak, ako k nemu pristúpil najvyšší súd (pozri stranu 10 a 11 jeho rozhodnutia, ak najvyšší súd dospel k záveru, že právny názor Súdneho dvora sa vzťahuje na prípady registrácie na základe žiadosti, o to viac musí platiť pri registrácii, ku ktorej sa subjekt stáva platiteľom DPH na základe právneho nástupníctva, t. j. zo zákona.

8. Podľa názoru sťažovateľky je jednoznačné, že sa „zo zákona dňom svojho vzniku stal v súlade s ustanovením § 4 ods. 6 zákona o DPH v znení účinnom k 31.12.2013 platiteľom DPH a žalovaný správny orgán bol povinný potvrdiť túto skutočnosť vykonaním registrácie sťažovateľa pre DPH a vydaním osvedčenia o DPH. Sťažovateľ si riadne a včas splnil svoju oznamovaciu povinnosť, v oznámení riadne uviedol skutočnosť, na základe ktorej sa stal platiteľom DPH a túto skutočnosť náležite správny orgán preukázal hodnovernými dokladmi. Daňový úrad tak... postupoval v rozpore so zákonom a preto sme toho názoru, že NSSR mal toto rozhodnutie pre nezákonnosť zrušiť a vrátiť vec žalovanému správny orgán na ďalšie konanie s tým, že mal žalovaný správny orgán inštruovať

v tom smere, že v danej veci mal sťažovateľa riadne registrovať pre DPH ku dňu jeho vzniku a vydať mu osvedčenie o DPH.“

9. V závere poukázala na nejednotnosť v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu vo vzťahu k veciam skutkovo a právne totožným s jej vecou, keď poukázala napr. na jeho rozsudok sp. zn. 4 Sžf 77/2014 z 10. septembra 2015, keď najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmenil, napadnuté rozhodnutie – oznámenie – daňového úradu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie vysloviac, že *«v prípade, ak sú splnené podmienky stanovené v § 4 ods. 6 zákona o DPH ide o zákonnú registráciu a uviedol, že na „prechod práva byť (stať sa) platiteľom DPH“ postačuje v tomto prípade len splnenie zákonnej podmienky, aby právny predchodca dotknutého subjektu zanikol bez likvidácie»*. Do pozornosti ústavného súdu dala uznesenia najvyššieho súdu, ktorými rozsudky krajského súdu zrušil a konanie z dôvodu neexistencie spôsobilého predmetu prieskumu zastavil (napr. sp. zn. 3 Sžf 70/2014, sp. zn. 3 Sžf 71/2014).

10. Nadväzne uviedla, že hoci si je vedomá, že nie je úlohou ústavného súdu vystupovať ako zjednocovateľ rozhodovacej praxe všeobecných súdov, ale žiada, aby *„ústavný súd zaujal jednoznačné stanovisko najmä k otázke ústavne konformného výkladu ustanovenia § 4 ods. 6 zákona o DPH (v znení platnom do 31.12.2013)...“*.

11. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„Základné práva spoločnosti MECOSTA s. r. o. podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy... a podľa článku 36 ods. 1 a 2 Listiny... a právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu. .. sp. zn. 3Sžf/116/2014 zo dňa 30.03.2016 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/l 16/2014 zo dňa 30.03.2016 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu ...na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Súčasne sa domáha rozhodnutia, že najvyšší súd *„je povinný do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu zaplatiť spoločnosti MECOSTA s. r. o. náhradu nemajetkovej ujmy v sume 700 €“, a tiež úhrady trov konania v sume 363,80 €.*

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne. Podľa čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takého rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nemožno vylúčiť preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd podľa listiny. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktorú označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom a slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

17. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že zásadne nemá oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (napr. II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00). Inými slovami, úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (m. m. I. ÚS 13/01, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

18. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom

rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť a účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Rovnako tak ústavný súd nezosúladzuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

21. Ústavný súd v konaní sp. zn. III. ÚS 91/2016 prerokoval sťažnosť, v ktorej sa tamojšie sťažovateľky domáhali vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu, ktorým v skutkovo a právne obdobných veciach ako v tunajšej veci najvyšší súd zrušil rozsudky krajského súdu a konanie bez vecného prerokovania žaloby zastavil. Predmetom konania pred všeobecnými súdmi boli, tak ako v tunajšej veci, oznámenia daňového úradu o tom, že sťažovateľky nespĺňajú podmienky pre ich registráciu na daň z pridanej hodnoty z titulu právneho nástupníctva po subjekte, ktorý bol registrovaným platcom DPH. Ústavný súd sa tu na základe sťažností zaoberal otázkou, či oznámenie daňového úradu môže byť spôsobilým predmetom prieskumu zákonnosti v správnom súdnictve a následne či najvyšší súd mal žaloby vecne prerokovať alebo mohol konanie zastaviť.

22. Ústavný súd dospel k záveru, že oznámenie daňového úradu je z hľadiska § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) spôsobilým predmetom prieskumu a všeobecné súdy sú povinné žalobu proti nemu smerujúcu vecne prerokovať, preto nálezom č. k. III. ÚS 91/2016-74 zo 17. mája 2016 vyslovil porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní napadnutými uzneseniami sp. zn. 3 Sžf 63/2014 zo 4. augusta 2015, sp. zn. 3 Sžf 117/2014 zo 6. októbra 2015, sp. zn. 3 Sžf 71/2014 zo 4. augusta 2015, sp. zn. 3 Sžf 115/2014 zo 4. augusta 2015, sp. zn. 3 Sžf 70/2014 zo 4. augusta 2015 a sp. zn. 3 Sžf 69/2015 zo 6. októbra 2015, ktoré ústavný súd zrušil a vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

23. Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, sťažovateľka, rovnako ako sťažovateľky v označenej veci, je právnu nástupníčkou spoločnosti [REDACTED], od ktorej odvodzuje svoje právo byť registrovaná ako platiteľka DPH v zmysle § 4 ods. 6 zákona o dani z pridanej hodnoty. Rozdielne od uvedených iných konaní o veci sťažovateľky najvyšší súd túto jej žalobu vecne prerokoval, no dospel k opačnému záveru, ako zastáva sťažovateľka.

24. Podstatou namietaného porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu je tvrdenie, že „*Oznámenie o neregistácii a ani Rozsudok NS SR pritom neobsahuje v odôvodnení odkaz na ustanovenie zákona, podľa ktorého by správny orgán mohol v predmetnej veci zákonnej registrácie postupovať tak, ako postupoval, čím sú tieto rozhodnutia v tejto časti podľa nášho názoru arbitrárne, nepreskúmateľné a teda nezákonné.*“. Sporné sú pritom dve otázky, a to forma, akou mal daňový úrad informovať sťažovateľku o odmietnutí registrácie ako platiteľky DPH (rozhodnutie, neformálne oznámenie), a to, či mal vôbec oprávnenie skúmať splnenie ďalších podmienok pre registráciu sťažovateľky ako platiteľky DPH po tom, keď zistil, že jej právny predchodca bol pre túto daň registrovaný.

25. Vo vzťahu k prvej z nich sa najvyšší súd vyjadril v závere svojho rozsudku, keď poukázal na to, že „*je nepochybné, že z právneho poriadku nevyplýva daňovému úradu*

v prípade odmietnutia vydania osvedčenia o registrácii pre DPH povinnosť vydať rozhodnutie so všetkými formálnymi náležitosťami, navyiac v prejednávacom prípade nemožno hovoriť o možnom porušení čl. 46 Ústavy SR, keďže súd prvého stupňa meritórne preskúmal označené oznámenie správcu dane bez ohľadu na formu z hľadiska jeho zákonnosti považujúc ho za rozhodnutie materiálnej povahy, s ktorým posúdením sa najvyšší súd stotožnil“. Na zdôraznenie svojich záverov tiež poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 226/2014-22 z 21. mája 2014, ako aj uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 494/2014-35 z 10. septembra 2014.

26. Čo sa týka tvrdenej absencie riadneho odôvodnenia obsahujúceho konkrétnu právnu normu legitimizujúcu postup daňového úradu spočívajúci v preskúmaní ďalších podmienok pre registráciu sťažovateľky pre DPH, hoci táto mala nastať zo zákona, najvyšší súd citujúc dôvodovú správu k zákonu o dani z pridanej hodnoty uviedol:

«V paragrafoch 4 až 6 je upravená registrácia osôb, ktoré sa stanú platiteľmi dane. To znamená, že tieto osoby budú povinné uplatňovať daň pri dodávkach tovarov a služieb, a zároveň budú mať právo na odpočítanie dane z týchto prijatých plnení. Osoby, ktoré budú povinné požiadať o registráciu podľa § 7 sa nestanú platiteľmi dane, t.j. nebudú mať právo na odpočítanie dane, ale budú mať povinnosť zdaníť nadobudnutie tovaru z iného členského štátu. Týmito osobami budú osoby, ktoré nie sú platiteľmi dane, ako aj právnické osoby, ktoré nie sú zdaniteľnými osobami, t.j. ide o všetky rozpočtové, príspevkové organizácie a iné právnické osoby, ktoré nevykonávajú podnikateľskú činnosť. Pôjde o také prípady, ak tieto osoby nadobudnú tovar z iného členského štátu a hodnota tohto tovaru dosiahne 420 000 Sk (10 000 €) za kalendárny rok. Potom budú povinné podať žiadosť o registráciu pre daň. Na základe toho budú povinné platiť daň podľa tohto zákona a podávať daňové priznania...

Pokiaľ zmena § 4 ods. 6 zák. o DPH, podľa mala za účel pri registrácii právnych nástupcov skupinu neurčitých subjektov, ktoré možno subsumovať pod pojem „zdaniteľná osoba“ potom táto zákonite zahrňa aj konkrétnejšie pojmy ako obchodná spoločnosť a družstvo. Opačný výklad je v rozpore tak so systematickou uvedeného ustanovenia (§ 4), ako aj s úmyslom zákonodarcu zrejším z vyššie citovanej dôvodovej správy.

Ak by právny nástupca platiteľa nemusel byť zdaniteľnou osobou, šlo by o výnimku z pravidla obsiahnutého v § 4, že za platiteľa DPH sa registrujú tuzemské zdaniteľné osoby (fyzické a právnické osoby), a táto skutočnosť by bola vyjadrená rovnako ako napr. v § 7 zák. o DPH, teda napríklad použitím slovného spojenia právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou alebo obdobným slovným spojením.»

27. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 3 Sžf 116/2014 z 30. marca 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 6 S 3/2013-67 z 12. septembra 2014 dáva riadne logicky koherentné odôvodnenie, ktoré vychádza z legitímnej a ústavnokonformnej interpretácie a aplikácie relevantných právnych noriem. Nemožno preto jeho rozsudku vytknúť arbitrárnosť, resp. nepreskúmateľnosť.

28. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Okrem toho, reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 340/04).

29. Ak sťažovateľka namietala nejednotnosť rozhodovacej činnosti rozdielnosť záverov najvyššieho súdu v obdobných veciach, nie je úlohou ústavného súdu vystupovať ako zjednocovateľ aplikácie práva, pretože táto úloha prislúcha v zmysle § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov práve najvyššiemu súdu. Úlohou ústavného súdu je len pomeriavať postup najvyššieho súdu z hľadiska ústavnoprávnej udržateľnosti,

t. j. požiadavky, ktorej nedodržanie vedie k neoprávnenému zásahu do základných práv a slobôd fyzických alebo právnických osôb.

30. Odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, ak ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (mutatis mutandis PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05, I. ÚS 564/2012). O taký prípad v porovnaní s uvádzaným rozhodnutím najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 4 Sžf 77/2014 z 10. septembra 2015, na ktoré sťažovateľka poukazuje, však v danej veci nejde.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 116/2014 z 30. marca 2016 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

32. Obiter dictum ústavný súd uvádza, že sťažnosti v obdobných veciach (skutkovo a právne rovnakých), v ktorých iných sťažovateľov zastupoval advokát zastupujúci aj sťažovateľku, viackrát vo vzťahu k najvyššiemu súdu už predtým odmietol ako zjavne neopodstatnené a tieto rozhodnutia sú právnenému zástupcovi sťažovateľky dobre známe, pretože mu boli už riadne doručené 31. októbra 2016 – uznesenie sp. zn. II. ÚS 562/2016 z 22. júla 2016 alebo 27. decembra 2016 – uznesenie sp. zn. III. ÚS 637/2016 z 28. septembra 2016 a napokon 27. februára 2017 – uznesenie sp. zn. I. ÚS 838/2016 z 29. novembra 2016.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017